

ΡΑΜΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ο χρόνος είναι
κι' Ήρα-πάλιν αι' Ἀθήραι.

ΧΩζα εκατόσα κι' έννεήγτα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ἔρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ραμμός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔταν ἔγω ἔξουσιάζω — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καί 'στών Ἀθηνῶν τὴν πάλιν — καί εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καί εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξισ κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καί μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μῶν — δεκαπέντε καί 'σὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινας συνδρομητῆς,
κι' ὅποιον τὸν παρὰ δὲν δίδεις — θὰ τὸν φάῃ μαθρο φίδι.
Γράμματα καί συνδρομαί — ἂν' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καί τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Τοῦ Μαίτου δώδεκάτη,
νέα δέξῃ 'σὸ Παλάτι.

Πόντος σκράντα δύο καί τρακέσα,
κι' ἡ Βασιλεία ἑλωφε νικῶσα.

Ἑβραϊκὰ σημαντικὰ.

Καί ἦλθαν πρὸς τὸν Θεοδωρῆν τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων,
μυρία φάλλοντα κακὰ κατὰ τῶν Κερκυραίων,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Θεοδωρῆς, ἂν καὶ σοφὸς πολὺ,
Ἑβραϊκά δὲν ἔμαθε ἀκόμη καὶ 'μιλί,
γι' αὐτὸ τὸν κοντοπιθαρο ἐπύρανα Παυλιῶν,
ποῦ εἶναι 'σὸτὰ Ἑβραϊκά ἡ γλώσσα του φαλλῆ.

«Μὰ τώρα ποῦ ἀναχωροῦν Χαλδαῖοι καὶ Ραββίνοι
εὐθὺς ὁ κάθε μαστραπάς σπουδαίος θ' ἀκριβῆγῃ,
καὶ σὺ ποῦ 'μοιάξεις, Θεοδωρῆ, σὺν ἑνας Ρήγγας Κοῦπα
θὰ μετανοώσης μιά φορά γιὰ τούτα ποῦ μὰς κάνεις,
καὶ θὰ σοῦ φάγῃ πάντοτε τὰ δσα σέρν' ἡ σκουπα
κάθε τσιφούτης Ἀβραὰμ 'ψηλὸς καὶ στραβοκάνης».

Καί εἶπαν πρὸς τὸν Θεοδωρῆν μὲ τὸν διερμηνέα :
«τὰ βάσανά μας τὰ πολλὰ γιὰ σὲ δὲν εἶναι νέα,
κι' ἂν τὸ κορίτσι, Θεοδωρῆ, ἔκ μέρους μας ἐσφάγῃ,
δὲν σὰς ἐφάγαμε μ' αὐτὸ κανένα πινουκόκι,
καὶ πρέπει μὲ τοὺς Ἑλληνας νὰ ζῶμε πλάγι πλάγι
σὺν ἐκλογεῖς τοῦ Κωνσταντὰ κι' αὐτοῦ τοῦ Θεοτόκῃ.

Κι' ὁ Θεοδωρῆς ἀπήντησε μὲ τὸν διερμηνέα :
«Ὡ σὺς Ἑβραίων θέματα μεγάλα καὶ γενναία,
κι' ἐγὼ λυποῦμαι ἀληθῶς 'σὸτὰ τόσα σὰς κακὰ
κι' ὀλίγουν δειν μαζὶ μὲ σὰς τὴν 'πάθαινα χονδρῆ,
ἀλλ' ἀπέτι με νὰ σκεφθῶ γιὰ τὰ Δημαρχικὰ,
γιὰτί θὰ πάθω συμφορας ἀπὸ τὸν Καταπρόθῃ.»

«Κι' ἂν ἦθελες, Πρωθυπουργέ, τὰ πρέποντα νὰ κάμῃς
καὶ εἰς κατέλληλον καιρὸν γενναίως δὲ συνδράμῃς
κάθε τσιφούτῃ Ἀβραὰμ καὶ κάθε Ἀββακούμ
τὸ δάνειον θὰ σοῦπερτε ὡσὺν ραχὰτ λουκούμ,
κι' ἀπὸ παρὰδες σήμερα θὰ εἶχες δους θέλεις
κι' ἔδω κι' ἔκει θὰ ἔπαυες τὸν Σγούτα ν' ἀποστελλῆς.

Εἶπαν αὐτὰ ὁ Θεοδωρῆς τὰ λόγια τὰ μεγάλα
κι' ἀμέσως οἱ Χαριμάηδες τὸ βάζουν 'σὴν φευγάλα,
κι' ἀρχίζουν ἡ Ρεβέκκας τῶν νὰ κρύβουν 'σὸτὰ κίβωτα
τοῦ Ἑλιῆερ τοῦ γνωστοῦ τὰ φέλλια κι' ένότια,
ὁ δὲ Παυλιῶν, εὐφραδῶς λαλήσας τὰ εἰκότα,
ἔπηγε κι' αὐτολόγησε τὴν καθεμιά του κότα.

